

Jézus második kenyérszaporítási csodáját a Galileai tenger mellett egy hegyen vitte végbe. Itt is mintegy 4000 férfit etetett meg. Ez kb. 10 000 főt jelenthetett, ha a nőket és a gyerekeket is beleszámítjuk. Előtte meg gyógyította az elébe hozott bénákat, vakokat, némákat is mind.

Egy prédikációban hallottam: „Jézus nem jószolgálati nagykövetnek jött, nem is csodadoktornak, még kevésbé közétkeztetőnek.”

Tudjuk, hogy küldetése mindenekelőtt népének tanítása, Istenhez vezetése volt.

Mondta is: „küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól”.

Nem mindenkivel akart foglalkozni.

De irgalmas szívű volt, és az elébe kerülő, nagy hittel bíró embereket meggyógyította, még akkor is, ha a pogányok közül való volt.

Megkönyörült testi-lelki szenvedéseiken.

Itt a harmadik napja mellette kitartó népen esett meg a szíve. Nem küldhette őket haza étlen, nehogy kidőljenek az úton.

A női /anima/ lélekrészét példaadóan éli elénk. Megsajnálta a népet, volt benne szánalom az éhezők és a betegek láttán.

A prófétai küldetés-tanítás és a szeretet gyakorlati cselekedetei Nála nem zárják ki egymást.

„Jézus a szeretet nem tud nem segíteni. De csak ott van terv szerinti csoda, ahol már sejtik, hogy ki is Ő valójában és miért jött.” /Bulányi György: KIO/

Azt gondolnánk, hogy elkezdődött a tudatátalakításuk, mivel a csodás gyógyulások láttán örömujjongásba törnek ki, és elkezdik dicsőíteni az Istent.

A hallott szöveg pedig vonzza őket, kitartanak mellette étlen-szomjan már három napja, hiszen a jóllakatás csak ezután történik meg.

Azt gondolnánk, hogy ez a tette Jézusnak hitelesítheti majd, és ezután már elmondhatja nekik a zsinagógában, hogy mindennél különb kenyeret és italt tud adni nekik.

Amely élteti majd őket és legyőzi a halált is.

De másképp történik majd minden!

Izaiásnál is látjuk ezt az előképet: Messiási lakoma a hegyen.

A lepel levevés, mely minden népet betakar, a tudatba jutást jelenti, amivel felismerik, hogy az igazi élő kenyér Ő Maga, aki legyőzi a halált is.

1. Mi a fontosabb számomra, a testi vagy a lelki táplálék?
2. Létezik-e számomra olyan fontos ügy, amiért vállalnék akárcsak egy napi éhezést?
3. Bízom-e annyira az Úrban, hogy elé viszem testi-lelki gyógyulásra váró betegemet?
4. Hiszem-e, hogy Isten gondoskodik szükségleteinkről?
5. Tapasztaltam-e már csodát életemben?
6. Észreveszem-e Istenünk gondviselő szeretetét akkor is, ha betegségeken át vezet a megtisztulás felé?

Széplakiné Erzsébet

Kenyérből bőséggel!

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! – hangzik a Jézustól tanult imádság sora, melyet naponta imádkozunk. A mindennapi kenyér fontosságát csak akkor érezzük, ha valamilyen esemény – pl. háború vagy ostrom – miatt nem adatik meg. Természetes tartjuk, hogy *Urunk naponta kirendeli*, s bizony sokszor elfelejtjük megköszönni.

„De nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével, a mennyei kenyérrel. Én vagyok az élet kenyere” – mondja Jézus. És ahogy a kenyérnek minden falatja szükséges, úgy Jézus minden szavára és értünk tett cselekedeteire is szükségünk van. Az Úrvacsorában magunkhoz vesszük kenyér formájában a *testét* és a bor formájában a *vérét*, és lelki örömet, megelégedést élünk át.

Jézusnak az a *csodája*, mellyel megsokszorozza a rendelkezésre álló 7 kenyeret és halat, az Ő mindenről – köztük fizikai-biológiai voltunkról is – gondoskodó, szerető *Istenfia csodája*. Hiszen Ő tökéletesen Istenre hangolódott Ember, és nincs lehetetlen számára. Amint bőséggel árad a szeretete felénk, úgy jelképezi nagylelkűségét a kenyérmaradék is.

Így tehát nem kell aggodalmaskodnunk a holnapi betevő falat kenyérért, mert a mi szerető Atyánk gondoskodik rólunk. A mi dolgunk az Isten Országáé, és annak igazságainak keresése és megvalósítása: **RAJTA!**

Vasné Pálfia Judit (Diósjenő, BK)

